

■ AZ EGYÜVÉ TARTOZÁS, AZ EGYÜTTÉRZÉS PÉLDÁJA

■■■

A televízió híradóját nézem. Az anyaországi média természetesen rólunk sem „feledkezik” meg, de azért a hangsúly mégiscsak az ottani eseményeken van.

Közéleti személyiségek nyilatkoznak, a hétköznapi egyszerű emberei beszélnek, vallanak a riporterek mikrofonja előtt. Hirtelen ismerős arcot fedezek fel a képernyőn. Ismerős?! Több annál, sokkal több! Nagy László néz rám a képernyőről. Az a Nagy László, aki az Ópusztaszeri Nemzeti Történelmi Emlékpark igazgatója, de akit én több mint tíz esztendővel ezelőtt a Szegedi Nemzeti Színház első embereként ismertem meg.

A szakma hozott össze bennünket. A kapcsolatteremtés szándéka. A Szegedi Nemzeti Színház és az Újvidéki Színház közötti együttműködés lehetősége. A tartományi székváros magyar színháza akkor is anyagi gondokkal „küzdött”. A kölcsönös vendégjátékokra nem volt pénz. Ennek ellenére a két színház nem állt el az együttműködés szándékától. Mindenekelőtt Nagy László igazgatónak hála. Ma sem tudom, hogy miképpen csinálta, honnan, hogyan szerezte a pénzt, de tény és való, hogy az ó jóvoltából váltak rendszeressé a kölcsönös vendégjátékok. Az egész évi repertoár kicserélődött a szegedi és természetesen az újvidéki közönség legnagyobb örömére.

Szakmai szolidaritás! – gondolhatnánk. Most, hogy hosszú évek után viszontlátom, most ahogy hallgatom a képernyőről nekem (is) megfogalmazott gondolatait, sok minden eszembe jut. Eszembe jutnak találkozásaink, beszélgetéseink, amelyek azokban a vészes időkben meggyőztek arról, hogy nem vagyunk egyedül. A segíteni akarásnak szép, emberi gesztusai nyúltak felénk. Az nemcsak szakmai szolidaritás volt. Semmiképpen sem csak az! Az együttérzés, az egymás mellett való kiállás, egyértelmű elkötelezettség nyilvánult meg Nagy László minden gesztusában.

És ez a nemes szándéka nemcsak a szakmán belül nyilvánult meg. 1991 szeptemberét sohasem felejttem el. Éjjelente a katonai behívóparanccsal zörgettek a lakások ajtaján. Minden zaj, hangfoszlány rosszat sejtetett. Fiunk alighogy leszerelt. Ez semmit sem jelentett. Katonatársai közül már jó néhányat „elvittek”, sokan még idejében elhagyták az országot. Idegtépő napok követték egymást. Tudtuk, hogy mennie kell. De hová? Merre? Feltárcsáztam Nagy Lászlót. Őszintén elmondtam, hogy mi a helyzet. Röviden válaszolt: „Azonnal küldd a fiút!” Csak ennyit mondott. „De hát...” – kérdezni, magyarázkodni akartam. Nem hagyott szóhoz jutni: „Ha délután elindul,

■■■

■■■

estére Szegeden lehet. Ne aggódj, minden rendben lesz!” S minden rendben is volt. S most, ahogy a képernyőn újra látom, rádöbbenek, hogy meg sem köszöntem a segítségét, emberségét. Igen, Nagy László, aki ott Ópusztaszeren a millenniumi ünnepségek csodálatosan szép perceivel ajándékozta és ajándékozza meg az embereket, magatartásával életünk nem éppen könnyű óráiban, napjaiban állt mellénk önzetlenül, és segített abban, hogy úgy-ahogy átvészeljük azt a reményeink szerint soha vissza nem térő időt.

Hét Nap, 2000. november 8. 14.

■■■